

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 142/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. V., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 20/95 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 188/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2006 doručená sťažnosť Ing. M. V., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 20/95

a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 188/2005.

Okrem vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 000 Sk a náhradu trov konania. Žiadal tiež *„Odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia Okresného súdu v Martine v konaní 5 C 20/95 z 26. 1. 2005“*.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Medzi skutočnosťami, ktoré ústavný súd skúma podľa svojej štandardnej judikatúry pri namietaní porušenia ústavou zaručeného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, patrí aj skutočnosť, či vec bola právoplatne skončená skôr, ako sa navrhovateľ (sťažovateľ) domáhal ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, pretože ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu namietaného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00), pretože účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia

štátneho orgánu. Odstránenie stavu právnej neistoty sa dosiahne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, II. ÚS 32/00).

Zo sťažnosti, k nej pripojených príloh a zistenia ústavného súdu dopytom na okresnom súde vyplýva, že vo veci sp. zn. 5 C 20/95 rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 5 C 20/95-329 z 26. januára 2005, ktorý v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 188/2005-377 z 13. októbra 2005 nadobudol právoplatnosť 31. januára 2006.

Keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že súdne konanie, v ktorom sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo právoplatne skončené ešte pred podaním jeho sťažnosti na ústavný súd, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v petite sťažnosti síce namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo však z obsahu sťažnosti jednoznačne nevyplýva (sťažovateľ spôsob a dôvody jeho porušenia nijako neodôvodnil a porušenie ani raz nedeklaroval). Sťažovateľ mal prístup k súdu (konanie prebehlo na prvostupňovom a aj na odvolacom súde), predpojatosť sudcu (ov) počas konania nenamietal a ani iným spôsobom v sťažnosti nepoukázal na (výlučné) porušenie tohto práva. Aj v tejto časti ústavný súd sťažnosť zamietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj odkladu *„vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia okresného súdu“* je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (resp. dôvodným predpokladaním jeho porušenia) a tiež odkladu vykonateľnosti rozhodnutia, ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal. Nezaoberal sa ako bezpredmetným, ani návrhom na náhradu trov jeho zastúpenia, ktorého priznanie je viazané na úspešnosť v spore.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2006

